

Primera pedra de la Capella del Santíssim al Roser de Cerdanyola

► El dimarts 21 d'octubre Mons. Saiz Meneses va be-neir i col·locar la primera pedra de la nova Capella del Santíssim de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès. L'acte coincidia amb el 25è aniversari de la inauguració del temple parroquial. Van acompanyar el Sr. Bisbe la Sra. Carme Carmona, alcaldessa de Cerdanyola amb di-

versos membres del Consistori, Mn. Joan Carles Montserrat, vicari episcopal, Mn. Marcos Aceituno, rector, a més d'altres preveres i nombros poble fidel. Després de la benedicció el Sr. Bisbe celebrà l'Eucaristia a la parròquia.

GLOSSA

Un dissabte, de bon matí, camí d'Emmaús

Un dissabte, a dos quarts de vuit del matí, sóc en una estació de tren de la gran ciutat. Unes noies dormen profundament a l'extrem d'un graó de les escales que porten a l'andana. Altres joves dormen als bancs. Un grup de tres o quatre, drets, resten silenciosos, com endormiscats. Un xicot és atès per uns companys: sembla que no es troba gaire bé. Quatre o cinc, a l'extrem de l'andana, criden i fan soroll. Al costat, uns altres escuren una beguda alcohòlica... La majoria dels qui esperen el tren tenen al voltant de vint anys, més o menys. Dedueixo que vénen de diverses festes i retornen cap a casa. Entre ells n'hi deu haver estudiants, alguns potser treballen; d'altres, de ben segur, que encara no troben feina o són a l'atur. Arriba un tren i alguns hi pugen, la majoria amb un caminar lent, cansat, en alguns casos ajudats per d'altres.

La situació, no per desconeguda si no pel fet de trobar-m'hi, m'afectà i em féu pensar, m'impressionà. Sé que aquest escenari és força habitual per a molts joves el dissabte i el diumenge de bon matí. Què deuen pensar, però, de l'estat en què molts hi arriben? Per què hi arriben? Què dóna sentit a la seva vida? Sé que no tots els joves acaben així els caps de setmana. Ni tan sols tots els que hi han sortit de festa. No vull entrar en

paternalismes fàcils, ni culpabilitzacions gratuïtes. Ni carregar responsabilitats a algunes persones o institucions.

Em pregunto, tanmateix: què és el que no fem bé a nivell personal i institucional? Considerem els adolescents i joves un col·lectiu al qual ajudar a créixer en edat i a madurar humanament? O els hem reduït a un mercat que consumeix? Veient els joves esmentats, m'hi semblava descobrir una part del retaule del món crucificat, amb tantes persones marcades pel dolor, en el qual Jesús pateix, mor i ressuscita. Uns col·lectius necessitats espiritualment i humana. Molts d'ells podrien trobar resposta lluny dels entorns mediocres, consumistes i descarnats si obrissin el cor a la bona nova de Jesús —a qui molts no coneixen— i si trobessin persones que els en fessin el primer anunci o els ajudessin a retornar al Jesús de la seva infantesa; persones, en definitiva, que els acompanyessin en el seu particular camí d'Emmaús: «Us ho asseguro: Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). Tant de bo trobin en aquest camí una mirada, un gest, una paraula de Jesús mateix encarnat en un rostre proper. Preguem perquè aquest rostre... també pugui ser el nostre.

Enric Puig Jofra, SJ

Cadena de pregària per les Vocacions

Dijous dia 20 de novembre és el dia assignat a la diòcesi de Terrassa dintre de la Cadena de pregària per a les Vocacions. Es tracta de fer una estona de pregària (personal o en família) oferint-la per les vocacions. Podeu comunicar-ho a cadenapregaria@gmail.com o bé www.cadenadepregariaterrassa.com

REMEU MAR ENDINS

La teva parròquia et necessita

La Jornada de l'Església Diocesana enguany se celebra el 16 de novembre. Entre nosaltres se li ha donat, amb molt d'encert, el nom de Dia de Germanor, és a dir, de fraternitat. Quina paraula tan bonica, la fraternitat! Els anys anteriors, en aquesta data, us he parlat de les necessitats materials i econòmiques de l'Església, de la nostra diòcesi. Hem de pensar que és l'única ocasió en tot l'any que demanem per la nostra Església diocesana. Tots podeu comprendre que una diòcesi com la nostra, en les actuals circumstàncies de crisi econòmica —amb moltes persones a l'atur— té unes necessitats que van creixent.

Puc dir-vos que aquest any m'ha agradat molt el lema escollit per a aquesta jornada: «Participar en la teva parròquia és fer una declaració de principis». Certament, si t'acostes a la teva parròquia, de fet, fas una declaració de principis. I no sols de principis, sinó també una declaració pràctica, una decisió operativa.

Un grup de laics va escriure fa poc a la premsa un article dedicat a la parròquia. La seva lectura em va fer pensar que en parlem poc de la parròquia, i la parròquia és fonamental per a l'acció de l'Església, i en concret de la nostra Església diocesana de Terrassa. La parròquia és l'Església que es fa propera; és aquell espai —fins i tot físic, l'edifici visible— on la diòcesi es fa propera a les persones.

Per aquest motiu és de desitjar que les persones s'acostin a la seva parròquia, tan si són infants, joves, persones madures o ancians. La vida de la parròquia és la presència sacramental de Crist en ella. La parròquia ha de ser com una llar, no una simple oficina de serveis o de tràmits. La parròquia és una llar i el seu clima el creen no sols el sacerdot o el diaca que estan al seu servei, sinó tots, la comunitat sencera. Quantes dones de totes les edats ajuden a crear a la parròquia un clima de llar, de família!

Benvolgut lector o bé oient: és molt possible que tu necessitis la parròquia. No dubtis d'anar-hi. El papa Francesc, als joves de la darrera Jornada Mundial a Río de Janeiro els llençà una frase que va donar molt a parlar: «¡Quiero lío!». Què volia dir-los als joves? Doncs això: que vol vida a les parròquies, a les diòcesis, a l'Església. La seva frase no significa que vulgui dissensions o baralles, o discòrdies, sinó que vol activitat, vida, encara que a vegades —justament perquè hi ha vida— no faltin circumstàncies que provoquin disgustos i ocasions de perdonar o de reconciliar-se, d'acord amb aquelles tres actituds que el papa Francesc —bon pedagog— resumeix en tres paraules italianes: *permesso*, *grazie*, *scusi* (o sigui: amb permís, gràcies, perdó).

Acabo afirmant que també és molt possible que la teva parròquia et necessiti. La parròquia necessita la teva ajuda i el teu compromís que es pot realitzar de moltes maneres. També en forma d'ajuda econòmica. Ja sé que no és l'única ni la principal. Però en el Dia de l'Església diocesana, o de Germanor, crec que també hem de recordar-ho.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

EUGENI GAY

Preservar la dignitat humana

«La dignitat humana, fonament d'un ordenament jurídic just, alliberador i solidari» ha estat el títol de la lliçó inaugural del curs 2014-2015 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona, pronunciada el passat 28 d'octubre per l'advocat i expresident del Tribunal Constitucional Eugeni Gay, que apunta que «és necessari aprofundir en la política de cooperació al desenvolupament i exigir als polítics que assumeixin un compromís real i efectiu de solidaritat».

És l'objectiu final del dret preservar la dignitat humana?

No és l'objectiu prioritari: és l'objectiu fonamental; perquè la dignitat rau, precisament, en la filiació divina dels homes. Això és quelcom que ja va detectar René Cassin, quan deia que eren iguals en drets i en dignitat, i que per això havien de comportar-se amb esperit de fraternitat. I si deia fraternitat és perquè hi havia un pare comú.

Com a creient, com entén els termes justícia i solidaritat?

Com una mateixa cosa. La justícia és, en definitiva, un ideal. La justícia humana és imperfecta. Però la justícia és l'anhel de la igualtat; i la igualtat passa per la solidaritat: des del moment que jo reconec que sóc igual que l'altre haig de ser solidari amb l'altre. Per tant, aquesta és l'aspiració màxima de la justícia.

Com l'ha ajudat la fe, en la seva vida?

Sempre he volgut que l'Evangeli fos una mica la meua guia. He pregat perquè fos així i, certament, la fe m'ha ajudat molt. A Déu li estic agraït perquè ens hagi enviat l'Unigènit, per reconèixer-lo i donar testimoni d'ell. Jo crec que és el més gran que li ha passat a la Humanitat.

Òscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

El recuerdo de nuestros difuntos

En su época de diplomático en Turquía, monseñor Roncalli escribió así a un familiar: «También yo me doy cuenta de que envejezco, no tanto porque, al mirarme al espejo, me vea con el pelo blanco y con algunas arrugas, cuanto porque me apercibo de que al buscar en torno a mí con el pensamiento las personas que me fueron familiares durante la infancia y la juventud, no encuentro ya casi ninguna. Todas han desaparecido. Han desaparecido de los ojos, pero no del corazón. Nuestros queridos muertos permanecen siempre con nosotros para consolarnos, para darnos ánimo y repetimos que es bello vivir incluso con sacrificio, cuando se tiene la seguridad de que el Señor lo ve todo y lo tiene todo en cuenta para darnos la alegría y consolación eternas» (Carta a Angelina Carissimi, viuda de Roncalli. Estambul, 17/04/1939).

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

HECHOS DE VIDA

El joven y el tratante de caballos

Cuentan que un joven cristiano tenía su casa, un pequeño huerto y un hermoso caballo, al que amaba como a un hermano. Lo había criado de potrillo. Un día lo vio un tratante de caballos. Se encaprichó de él y le propuso comprárselo. El joven se negó: «¿Puede un hombre vender a su hermano? Yo no necesito dinero. Mi riqueza es él.»

El negociante, empujado por la ambición, un día fingió que lo habían asaltado unos ladrones. Simuló que estaba malherido. El joven, que pasaba para ir al mercado, desmontó de inmediato para prestarle ayuda. El tratante se levantó violentamente, tumbó al joven, montó sobre el alazán y empezó a galopar. El joven le gritó: «¡Espera! ¡Espera!»

El ladrón, a una distancia prudente, se volvió y dijo: «¡El caballo ahora es mío!» El joven respondió: «Está bien. Es tuyo. Sólo te pido que si alguien pregunta cómo lo conseguiste... por favor, no le cuentes lo que ha pasado. Diles que me lo compraste.»

El tratante dijo: «¿Y por qué voy a hacer eso?» El joven respondió:

—«Porque si cuentas la manera como, con engaño, me lo has arrebatado, y él u otro se encuentran a alguien malherido, necesitado, pensará que puede ser una trampa y no querrá detenerse para prestarle la ayuda urgente necesaria, tal como nos manda Jesús: "Ve y tú haz lo mismo."»

El tratante bajó del caballo. Entregó las riendas a su dueño, y montaron los dos el alazán camino del pueblo.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Eslabones de una cadena de amor

Nosotros, hombres y mujeres de la Iglesia, estamos en medio de una historia de amor: «Cada uno de nosotros es un eslabón en esta cadena de amor». Así lo afirmaba el papa Francisco en una de sus homilías en la capilla de la Casa de Santa Marta.

Historia comenzada en el corazón del Padre. Cristo es el enviado del Padre. Los discípulos, los enviados de Jesús. «Cada uno de nosotros es un eslabón en esta cadena de amor.» Todos juntos somos una familia en la Iglesia, que es nuestra Madre, y que va adelante con la fuerza del Espíritu Santo.

Se nos llama a ser eslabón, conductores de evangelización, servidores entregados en nuestra Iglesia diocesana. Convocada por Dios como cuerpo de Cristo y templo del Espíritu Santo, para que sea signo e instrumento de salvación. Eslabones deseosos de comunicar el amor de Dios a los hombres y mujeres de nuestro tiempo.

Con el Papa rogamos a María para «que nos dé la gracia de la alegría, de la alegría espiritual de caminar en esta historia de amor», para que vayamos y demos fruto (cfr. Mt 25,14-30), para que seamos eslabones de amor, con los más cercanos en la Iglesia diocesana, en la Iglesia universal; en nuestra Iglesia, realidad única e indivisible en todo el mundo.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

17. □ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Ap 1,1-4; 2,1-5a / SI 1 / Lc 18,35-43]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscla i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. ■ **Dimarts** (Barcelona) [Ap 3,1-6.14-22 / SI 14 / Lc 19,1-10]. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ **Dimecres** [Ap 4,1-11 / SI 150 / Lc 19,11-28]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

20. ■ **Dijous** [Ap 5,1-10 / SI 149 / Lc 19,41-44]. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ **Divendres** [Ap 10,8-11 / SI 118 / Lc 19,45-58]. Presentació de santa Maria, verge, al temple. Sant Gelsi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ **Dissabte** [Ap 11,4-12 / SI 143 / Lc 20,27-40]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes). Sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. □ † **Diumenge vinent**, Jesucrist, Rei de tot el Món (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ez 34,11-12.15-17 / SI 22 / 1Co 15,20-26.28 / Mt 25,31-46]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

DIUMENGE XXXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en treurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits dels seu treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

▶ Salm responsorial (127)

R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

Feliç tu, fidel del Senyor, / que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort. R.

La teva esposa fruitarà com una parra / dins la intimitat de casa teva; / veuràs els fills com plançons d'olivera / al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor / seran beneïts. / Que el Senyor et beneeixi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit.

La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,14-30)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava fora del país, cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà.

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyat dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un administrador dolent i gandul. ¿Tu sabies que vull collir on no havíeu sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs, haves de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donarà encara més i en tindran a vessar, però als qui no en tenen, els prendrà fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.»

▶ Lectura del libro de los Proverbios (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Una mujer hacendosa, ¿quién la hallará? Vale mucho más que las perlas. Su marido se fía de ella, y no le faltan riquezas. Le trae ganancias y no pérdidas todos los días de su vida. Adquiere lana y lino, los trabaja con la destreza de sus manos. Extiende la mano hacia el huso, y sostiene con la palma de rueca. Abre sus manos al necesitado y extiende el brazo al pobre.

Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura, la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en la plaza.

▶ Salmo responsorial (127)

R. *Dichoso el que teme al Señor.*

Dichoso el que teme al Señor / y sigue sus caminos. / Comerás del fruto de tu trabajo, / serás dichoso, te irá bien. R.

Tu mujer, como parra fecunda, / en medio de tu casa; / tus hijos, como renuevos de olivo, / alrededor de tu mesa. R.

Esta es la bendición del hombre / que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión, / que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 5,1-6)

En lo referente al tiempo y las circunstancias no necesitáis, hermanos, que os escriba. Sabéis perfectamente que el día del Señor llegará como un ladrón en la noche.

Cuando estén diciendo: «Paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, para que ese día no os sorprenda como un ladrón, porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no lo sois de la noche ni de las tinieblas. Así, pues, no durmamos como los demás, sino estemos vigilantes y despejados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 25,14-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus empleados y los dejó encargados de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos de plata, a otro dos, a otro uno; a cada cual según su capacidad; luego se marchó.

Al cabo de mucho tiempo volvió el señor de aquellos empleados y se puso a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: «Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco.» Su señor le dijo: «Muy bien. Eres un empleado fiel y cumplidor; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; pasa al banquete de tu señor.»

Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: «Señor, dos talentos me dejaste; mira, he ganado otros dos.» Su señor le dijo: «Muy bien. Eres un empleado fiel y cumplidor; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; pasa al banquete de tu señor.»

Finalmente, se acercó el que había recibido un talento y dijo: «Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces; tuve miedo y fui a esconder mi talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo.» El señor le respondió: «Eres un empleado negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que, al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dádsele al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobrarán, pero al que no tiene, se le quitará hasta lo que tiene. Y a ese empleado inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes.»

L'àngel bo i el dimoni pesant les ànimes. Fresc del segle XII, Museu Nacional d'Art de Catalunya (Barcelona)

COMENTARI

Els talents rebuts

La paràbola dels talents és una paràbola clàssica que ha estat interpretada de forma correcta pràcticament des del començament.

L'Església dels primers segles ja va interpretar els talents a la llum dels carismes d'1Co 12, malgrat que la concreció dels cinc o dels dos talents sigui sovint arbitrària i fins i tot estrofolària. Tanmateix, la possibilitat de referir-los a dons rebuts de part de Déu és molt antiga. La versió de la paràbola (de les mines) en Lluc és molt diferent i, atès el seu context —just abans de l'entrada reial de Jesús a Jerusalem, Lc 19,12-27—, té també una finalitat diversa. Ens centrem en Mateu i direm dues coses arran d'aquesta paràbola: una referent a la interpretació cristològica de la

paràbola i l'altra sobre el seu sentit parenètic o exhortatiu.

La paràbola ha estat interpretada per Mateu en clau cristològica. En aquest sentit, estem davant d'una interpretació al·legòrica: l'home que marxa lluny i confia els seus béns als seus servents és Jesús. Probablement això ho tenim assumit, però és una innovació mateuana que incideix en el significat de la paràbola. Perquè, aleshores, quan torna «al cap de molt de temps», estem en la Parusia del Fill de l'Home (cf. Mt 24,3.27.37.39, l'únic dels evangelis que en parla), al final de la història. Allà, Jesús, en tant que Fill de l'Home demana comptes als seus servents del que han rebut —segons la seva capacitat. Aquest últim aspecte dóna peu a una interpel·lació per als lectors: és el sentit parenètic de la paràbola.

L'exhortació al lector és el que fa que una paràbola que se situa en el futur (el donar comptes) interpel·li els lectors en el seu present. El present no és un temps, per dir-ho senzillament, deixat de la mà del Senyor. És més aviat el temps de brillar, d'il·luminar, d'estimar i d'acollir. És aquí on la paràbola pren el seu aire d'aplicació al lector. El que podia haver estat simplement i senzilla un toc d'atenció que mogué a la por i a l'amenaça (el que diu el servent que no ha fet fructificar el seu talent), es converteix en un esperó per fer fructificar els propis talents. L'exhortació no és només a fer bones obres. És a fer-les amb la pròpia iniciativa, amb els propis mitjans, amb els propis dons. Perquè els talents han estat donats als servents (cf. 25,28). Són seus.

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 15, a les 10 h. Presideix la sessió del Consell Pastoral Diocesà.

Aquest diumenge dia 16, a les 12.30 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Esteve de Castellar del Vallès en l'inici de ministeri de rector de Mn. Joaquim Fluriach.

Del dilluns dia 17 al divendres dia 21. Participa en l'Assemblea Plenària de bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola.

Dissabte dia 22, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere de Rubí amb motiu del centenari de la presència de les religioses Carmelites de Sant Josep a Rubí.

A les 19.15 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Cristòfor de Terrassa.

Diumenge dia 23, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa.

▶ NOTÍCIES

60 anys del col·legi El Pinar de Nuestra Señora a Valldoreix. El divendres dia 17 d'octubre, Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia al Monestir de Sant Cugat amb motiu del 60 aniversari de la fundació del col·legi El Pinar de Nuestra Señora a Valldoreix, que regenten les religioses Filles de Santa Maria del Cor de Jesús. Varen concelebrar Mn. Joan Carles Montserrat, vicari episcopal i d'altres preveres. Hi assistiren la Sra. Mercè Conesa, alcaldessa de Sant Cugat del Vallès, i la Gna. Maria Jesús Velarde, fundadora de la Congregació.

Temples jubilar a la diòcesi de Terrassa

El Sr. Bisbe de Terrassa ha decretat que durant l'Any Jubilar del Cinquè Centenari del naixement de Sta. Teresa de Jesús (15.10.2014 - 15.10.2015) siguin temples jubilar on es pot guanyar la Indulgència Plenària: la Catedral del Sant Esperit i la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa; les esglésies dels monestirs de Carmelites Descalces de Terrassa i de la Torreta - La Roca del Vallès.

Presentació del llibre 50 anys de Colònies a Ca n'Anglada. El dijous dia 16 d'octubre a les 19 h, als locals de la parròquia de Sant Cristòfor de Terrassa, el Sr. Bisbe va presidir la presentació del llibre *50 anys de colònies a Ca n'Anglada*. Va estar acompanyat pels autors del llibre i pel Sr. Manuel Pérez, tinent d'alcalde de l'Ajuntament en representació del Sr. Alcalde de Terrassa.

▶ AGENDA

Recés del Moviment Cristià de Joves (MCJ) de Terrassa. El diumenge 16 de novembre, de 10 a 17.30 h, a la Casa d'Exercicis Sant Ignasi de Sarrià. Tema: «Seguint caminant... perquè la creu de Crist no perdi la seva força (1Co 1,17b)», a càrrec del P. Agustín Rodríguez. A partir de 18 anys. E-mail: mcjterrasa@gmail.com

Testimoni. «De las tinieblas a la luz», a càrrec de la Comunitat del Cenacle. A la parròquia del Sagrat Cor (Ca n'Oriac, Sabadell), diumenge 16 de novembre a les 17 h.

Conferència. Toni Oriol, «Motius per creure». Auditori de la parròquia de la Puríssima de Sabadell, el dijous 20 de novembre a les 20.30 h.

Missa dels Centres Aragonesos a Catalunya. El dissabte dia 22 de novembre a les 11 h. Presidida per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar.

Missa en honor de santa Cecília. El dissabte 22 de novembre a les 19.30 h, en la solemnitat de Crist Rei, Missa en honor de santa Cecília, a la Catedral de Terrassa, amb la participació de l'Agrupació Coral de Matadepera.

Trobada anual dels Grups d'Oració i d'Amistat. Els Grups D'Oració i d'Amistat (GOA) dels bisbats de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu tindran la trobada anual al Seminari de Barcelona el diumenge 23 de novembre de les 10 a les 18 h. Dirigida per Mn. Joan Güell, consiliari dels GOA. Inclou: Laudes, adoració, assemblea, dinar, vespres i Eucaristia. Inscripcions per al dinar: t. 932 181 005.

▶ EN LA PAU DE CRIST

Mn. Pere Corbera Palau. Prevere de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Morí el dilluns dia 13 d'octubre a l'edat de 71 anys d'edat i 46 de sacerdot. Fou rector de les parròquies de la Mare de Déu del Roser de les Fonts de Terrassa i de Sant Josep de Terrassa. Posteriorment ho fou de les parròquies de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, de Santa Maria de Martorell i, darrerament, de Sant Pere de Ribes. Les exèquies, presidides per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, es varen celebrar en aquesta parròquia el dia 15 d'octubre.

Mn. Josep Faus Beltran. Prevere de la diòcesi de Terrassa. Ordenat el 20 de setembre de 1958, va ser vicari de les parròquies de Sant Vicenç de Sabadell i de l'Esperit Sant de Barcelona. Tingué al seu càrrec les parròquies de Sant Pere dels Hostalets de Pierola i de Sant Andreu de la Barca i fou encarregat de l'església de la Mare de Déu de la Mercè de Ca n'Aguilera; posteriorment fou rector de Santa Maria de Montmeló i de la Mare de Gràcia de Sabadell. Jubilat del càrrec parroquial, vivia a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol a Barcelona. Va lliurar l'ànima a Déu el dia 27 d'octubre. Les exèquies, presidides pel Sr. Bisbe de Terrassa, se celebraren a la capella de la Residència el dia 28 d'octubre.

REMA MAR ADENTRO

Tu parroquia te necesita

La Jornada de la Iglesia Diocesana este año se celebra el 16 de noviembre. Entre nosotros se le ha dado, con notable acierto, el nombre de Día de «Germanor»; es decir, de fraternidad. ¡Qué bella palabra es la fraternidad! En años anteriores os he hablado, en esta fecha, de las necesidades materiales y económicas de la Iglesia, de nuestra diócesis. Pensemos que es esta la única ocasión en todo el año que pedimos por nuestra Iglesia diocesana. Y todos comprenderéis que una diócesis como la nuestra, en las actuales circunstancias de crisis económica —con muchas personas en paro— tiene unas necesidades crecientes.

Puedo deciros que este año me ha gustado mucho el lema escogido para esta jornada: «Participar en tu parroquia es hacer una declaración de principios». Desde luego, si te acercas a tu parroquia haces, de hecho, una declaración de principios. Y no sólo de principios, sino también una declaración práctica, una decisión operativa.

Un grupo de laicos escribió un artículo reciente en la prensa dedicado a la parroquia. Su lectura

me invitó a pensar que hablamos poco de la parroquia, cuando la parroquia es fundamental para la acción de la Iglesia, y en concreto de nuestra Iglesia diocesana de Terrassa. La parroquia es una Iglesia cercana; es aquel espacio —incluso físico, el edificio visible— en el que la diócesis se hace próxima a las personas.

Por eso es deseable que las personas se acerquen a su parroquia, tanto si son niños, jóvenes, personas maduras o ancianos. La vida de la parroquia es la presencia sacramental de Cristo en ella. La parroquia ha de tener un aire de hogar, no de mera oficina de servicios o de trámites. La parroquia es un hogar cuyo clima lo construyen no sólo el sacerdote o diácono que está a su servicio, sino todos, la entera comunidad. ¡Cuántas mujeres de toda edad ayudan a crear en la parroquia un clima de hogar, de familia!

Querido lector u oyente: es muy posible que tú necesites la parroquia. No dudes en ir a ella. El papa Francisco, a los jóvenes de la última Jornada Mundial de Río de Janeiro les lanzó una frase que

dio mucho que hablar: «¡Quiero lío!». ¿Qué quería decirles a los jóvenes? Pues esto: que quiere vida en las parroquias, en las diócesis, en la Iglesia. No significa su frase que quiera disensiones o peleas, o discordias, sino que quiere actividad, vida, aunque a veces —precisamente porque hay vida— no falten circunstancias que provocan disgustos y ocasiones de perdonarse o reconciliarse, según aquella tríada de actitudes que Francisco —buen pedagogo— resume en tres palabras italianas: *permesso, grazie, scusi* (o sea: permiso, gracias, perdón).

Termino diciendo que también es muy posible que tu parroquia te necesite. La parroquia necesita tu ayuda y tu compromiso que se puede realizar de muchas maneras. También en forma de ayuda económica. Ya sé que no es la única, ni la principal. Pero en el Día de la Iglesia diocesana, o de Germanor, creo que también hemos de recordar esto.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa